

Передмова

У другій половині 1960-х рр. чітко окреслилися ознаки кризи сформованого після Другої світової війни світового економічного ладу. Цей лад значною мірою був закладений ще в 1944 році на міжнародній валютно-фінансовій конференції в Бреттон-Вудсі (США). Суть тогочасного ладу — в золотодоларовому стандарті, прив'язці грошової емісії і грошового обігу до золотого запасу американського казначейства, в стабільності валютних курсів національних грошових одиниць.

Цей стандарт вже стримував світовий економічний розвиток. «Господарі грошей» (головні акціонери Федеральної резервної системи США) вже були обтяжені золотим стандартом (хоча він і існував в усіченому вигляді). Йшла підготовка до скасування цього стандарту, тобто, образно кажучи, до зняття «золотого гальма» з друкарського верстата ФРС США. «Господарі грошей» готували революцію, в результаті якої вони, нарешті, реалізують багатівікову мрію алхіміків. Щоправда, ті мріяли отримувати золото зі заліза. А сучасні «господарі грошей» розраховували отримувати реальні багатства (в тому числі і жовтий метал) з повітря.

Для того, щоб цей механізм ефективно працював, треба було забезпечити одну умову: ліквідувати присутність держави в економіці, скасувати чимало законів (наприклад, антимонопольні), домогтися того, щоб все продавалося і купувалося. А також ліквідувати будь-які бар'єри для руху грошей, які століттями споруджувалися державами. В цьому випадку за допомогою друкарського верстата ФРС можна було б купити весь світ. І тоді «господарі грошей» урочисто оголосили б про те, що відтепер вони — «господарі світу».

Перехід до нового валютного стандарту відбувся в 1976 році, коли була проведена Ямайська міжнародна конференція, на якій було скасовано золотодоларовий стандарт і замінено на паперово-доларовий. До цього часу «господарі грошей» вже провели велику підготовку по насадженню в усьому світі ідеології економічного лібералізму (вільний ринок, приватизація державної власності, дерегулювання економіки, згортання соціальних функцій держави і т. д.).

* * *

Створення Римського клубу в 1968 році також було підготовкою до нового світового ладу. Перш за все, клуб потрібен був для «наукового» обґрунтування глобалізації, яка відкривала для господарів друкарського верстата ФРС США можливості скупувати активи всього світу.

Створенню Римського клубу передувала закрита зустріч в 1965 році в маєтку американського мільярдера Девіда Рокфеллера в Белладжіо (Італія) двох десятків «інтелектуалів» (письменників і вчених) з різних країн. Пізніше цю зустріч назвали конференцією «Умови світового ладу». Мабуть, господар маєтку зумів переконати «інтелектуалів», що вони зможуть зіграти велику роль у формуванні майбутнього світового порядку.

Після цієї «репетиції» в 1968 році відбулася офіційна зустріч за участю 75 «інтелектуалів» у Римі, на якій було урочисто оголошено про заснування Римського клубу (мабуть, назву організації визначало місце зустрічі). Всі довідники і енциклопедії повідомляють нам імена двох батьків-засновників Римського клубу. Перший з них — Александр Кінг, генеральний директор з питань науки ОЕСР. Другий — великий італійський вчений, менеджер і громадський діяч Ауреліо Печчеї (1908-1984), який мав тісні стосунки з корпораціями Оліветті і Фіат. Він там займав посади у вищому менеджменті.

А. Печчеї був президентом клубу в період 1969-1984 рр., А. Кінг — в 1984-1990 рр. Разом з тим експерти, які глибоко ви-

вчали історію і діяльність Римського клубу, відзначають, що вони були номінальними засновниками. Кінг був свого роду «весільним генералом», а Печчеї виступив в ролі все того ж менеджера. Реальні засновники залишилися в тіні. Хто вони?

Як вже було сказано, справжнім засновником цієї організації виступив Девід Рокфеллер, американський мільярдер, банкір, політичний діяч, філантроп. Той самий, на італійській віллі якого проходила неофіційна зустріч невеликої групи «інтелектуалів» у 1965 році. Той самий онук знаменитого Джона Рокфеллера, нафтопромисловця, засновника клану Рокфеллерів, першого долларового мільярдера.

Той самий, хто в 1955 році об'єднав свої банківські активи і створив один з найбільших в світі банків під назвою Chase Manhattan Bank. Той самий, хто був головою дому Рокфеллерів в період 2004-2017 рр. Той самий, хто на момент проведення установчої зустрічі в Римі в 1968 році вже активно брав участь в роботі таких впливових організацій, як Рада з міжнародних відносин і Більдербергський клуб. Той самий, хто в березні минулого року пішов з життя на 102-му році.

Можна сказати, що найбільшими в житті цього мільярдера були два проекти — транснаціональний банк Chase Manhattan Bank і Римський клуб. Але про те, що справжніми засновниками Римського клубу були не Печчеї і Кінг, а Девід Рокфеллер, багато хто, навіть ті, хто чули і читали про цей клуб, дізналися лише після смерті мільярдера.

* * *

Римський клуб багатьма сприймався і досі сприймається як досить відкрита міжнародна організація, що займається питаннями прогнозування соціально-економічних і демографічних процесів у світі. Як якийсь майданчик, на якому збираються диваки-«інтелектуали» і обговорюють питання віддаленого майбутнього. Мовляв, Римський клуб далекий від політики, це чис-

то дослідницька організація, ще один «мозковий центр» (think tank), яких у світі налічується кілька тисяч.

Майже всі відомі «мозкові центри» приписані до тих чи інших держав, вони виробляють рекомендації для своїх урядів. А ось Римський клуб — організація міжнародна, вона не має національних пристрастей. Як випливає з її установчих документів, вона стурбована долею всього людства. Зовні все виглядає так, ніби дослідження Римського клубу адресовані урядам всіх країн світу. Мовляв, бенефіціарами діяльності цієї міжнародної організації в кінцевому підсумку є всі люди на нашій планеті. Але фактично головними бенефіціарами є всі «господарі грошей» (головні акціонери ФРС США).

«Господарі грошей» завжди хотіли і хочуть стати «господарями світу». Для цього треба купити за допомогою продукції друкарського верстата все, що є на планеті. Створені людством активи, створені Богом природні ресурси і, насамкінець, саму людину. Але, виявляється, «господарі грошей» вкрай стурбовані тим, що багато природних ресурсів на планеті можуть виснажитися в результаті того, що в світі дуже багато людей, причому чисельність населення на планеті продовжує зростати. Жадібність «господарів грошей» змушує їх думати про те, як знизити навантаження на природні ресурси Землі, але не заради блага людей, а заради того, щоб «господарям грошей» дісталось якомога більше. І Римський клуб повинен підготувати «рекомендації» по цій частині.

Ці рекомендації Римський клуб представляє у вигляді доповідей, де даються прогнози соціально-економічного розвитку та демографічних тенденцій на далеку і дуже далеку перспективу. Розрахунки проходять за різними сценаріями. Проте, в будь-якому випадку людству загрожує загибель. Або в результаті виснаження природних ресурсів (ґрунту, води, лісів, нафти, руди і т. д.), або в результаті надзвичайного забруднення навколишнього середовища. Промислове і сільськогосподарське виробництво (обсяги) в моделях Римського клубу є похідним від демографічного зростання.

В кінцевому підсумку автори доповідей підводять нас до наступного висновку: щоб уникнути виснаження природних ресурсів і смерті від отруєння середовища проживання, слід стримувати промислове і сільськогосподарське зростання. А щоб стримувати виробництво промислових товарів і продовольства, не залишається нічого іншого, як стримувати зростання народонаселення.

Так Римський клуб став нав'язувати світу думку, що людей на планеті занадто багато. З'явилася концепція «нульового зростання», згідно з якою рівень виробництва і населення слід заморозити на рівні 70-х років минулого століття. Фактично це новітня версія мальтузіанства — теорії, яка народилася в Англії ще в 1798 році і отримала свою назву від імені англійського вченого і священника Томаса Мальтуса. У тому далекому році вийшла його знаменита праця «Нарис про закон народонаселення» (*Essay on the Principle of Population*). У ній він лякав англійців тим, що їх занадто багато і що, якщо не зупинити їхнє розмноження, то в найближчому майбутньому в дію можуть вступити «природні механізми саморегуляції».

Простіше кажучи, всім в Англії їжі не вистачить, люди почнуть помирати. Тому краще запобігати демографічному зростанню. Бажано «цивілізованими» засобами. Наприклад, добровільною відмовою від продовження роду. Або ж примусовою стерилізацією. А якщо скорочення буде відбуватися в результаті воєн чи якихось епідемій, то до цього треба ставитися спокійно. Стихийне скорочення населення в результаті таких катаклізмів також можна віднести до «бажаної демографічної регуляції».

Пізніше цю «філософію» англійського священника жорстко критикували. В тому числі його хибні уявлення про обмеженість природних ресурсів. Багато з них є відтворюваними. Замість тієї ж «стерилізації» краще зайнятися розробкою методів раціонального використання природних ресурсів. Вчення Мальтуса в кінцевому підсумку назвали «проповіддю геноциду».

Содержание

Передмова.....3

Ауреліо Печчеї

Записки Римського клубу..... 21

Моя сім'я 21

У фашистській Італії..... 27

Концерн «Фіат»..... 29

«Атлантичний розвиток Латинської Америки» 40

Транснаціональні компанії 46

Міжнародний інститут системного аналізу..... 55

«Перед безоднею» 59

Створення Римського клубу 66

Перші перемоги 87

Всесвітній форум..... 93

«Вершитель Страшного суду» 100

Ауреліо Печчеї

Ідеї Римського клубу..... 106

Про продовольство, енергію і сировину 106

Революційний гуманізм..... 114

Про свободу і насильство 120

Від суверенітету до глобалізму..... 124

Обмежити розмноження людства..... 136

Глобальне управління природними ресурсами	142
Шість цілей для людства	146
Завершальне слово	167
<i>Ернст Вайцеккер</i>	
Глобальна революція	169
Передмова.....	169
Безлад в світі	172
Всесвітній форум і перша глобальна революція.....	179
Економіка послуг	187
Працювати до вісімдесяти років.....	188